

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 62.888 van 31 oktober 1996
in de zaak A. 65.841/VII-13.464.**

In zake : 1. Lucien CUVELIER,
2. Guy VAN DEN BUSSCHE,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat D. VAN HEUVEN,
kantoor houdende te KORTRIJK,
Koning Leopold I-straat 19

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaten E. RYCKBOST en B. BRONDERS,
kantoor houdende te OOSTENDE,
E. Beernaertstraat 80.

tussenkommende partij :

1. de n.v. AGRISTO POTATO PROCESSING,
2. de n.v. IMSTO,
die woonplaats kiezen bij
Advocaten J. GHYSELS, P. FLAMEY en
E. EMPEREUR,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Aarlenstraat 25.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Lucien CUVELIER en Guy VAN DEN BUSSCHE op 4 oktober 1995 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van 31 juli 1995 van de Vlaamse minister van Leefmilieu en Tewerkstelling waarbij de beroepen ingediend o.m. door verzoekers tegen het besluit van 23 februari 1995 van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen, houdende het gedeeltelijk verlenen aan de n.v. AGRISTO POTATO PROCESSING van een milieuvergunning om te Harelbeke (Hulste), Waterstraat 19, een groentenververwerkend bedrijf te

veranderen, gedeeltelijk gegrond wordt verklaard en het beroepen besluit wordt gewijzigd;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur J. BAERT;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 29 augustus 1996 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 12 september 1996;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat D. VAN HEUVEN, die verschijnt voor de verzoekende partijen, van Advocaat B. BRONDERS, die verschijnt voor de verwerende partij, en van Advocaten P. FLAMEY en L. OCKIER, die verschijnen voor de tussenkomende partijen;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur J. BAERT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Gelet op het bij artikel 91 van het procedurereglement vereiste advies van de Auditeur-generaal;

Overwegende dat de n.v. AGRISTO POTATO PROCESSING en de n.v. IMSTO met een verzoekschrift van 8 november 1995 vragen om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen;

Overwegende dat de feitelijke toedracht van de zaak als volgt kan worden samengevat :

1. De eerste tussenkomende partij baat op bovenvermeld perceel een groentenverwerkend bedrijf uit.

Zij beschikt daartoe over een vergunning geldend tot 20 maart 2001, door de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen verleend bij besluiten van 20 maart 1986 (groentenverwerkend bedrijf) en 6 februari 1992 (uitbreiding van het groentenverwerkend bedrijf met een waterzuiveringsinstallatie).

Door het gewestplan Kortrijk, vastgesteld bij koninklijk besluit van 4 november 1977, wordt het betrokken gebied bestemd tot agrarisch gebied.

2. Bij besluit van 20 januari 1994 verleent de bestendige deputatie in eerste aanleg een vergunning tot 19 januari 1996 voor uitbreiding van het bedrijf met onder meer een aardappelvlokkenlijn doch weigert ze een vergunning voor een opslagplaats voor karton.

In beroep heft de Vlaamse minister voor Leefmilieu en Huisvesting met een besluit van 18 juli 1994 de vergunning op.

Tegen dit besluit stellen de tussenkomende partijen een annulatieberoep en een vordering tot schorsing in. Bij arrest nr. 53.978 van 22 juni 1995 schorst de Raad van State dat ministerieel besluit.

3. Op 18 oktober 1994 dient de eerste tussenkomende partij een nieuwe milieuvergunningsaanvraag in om haar bedrijf te veranderen door wijziging en uitbreiding.

4. De aanvraag wordt op 31 oktober ontvankelijk en volledig bevonden.

Tijdens het openbaar onderzoek worden 467 schriftelijke bezwaren ingediend.

5. Op 23 februari 1995 beslist de bestendige deputatie de gevraagde vergunning te verlenen voor een termijn die afloopt op 23 februari 1997.

Alleen voor het onderdeel "opslagplaats voor karton" wordt de vergunning opnieuw geweigerd.

6. Tegen dit besluit stellen tal van personen, onder wie beide verzoekers, verenigingen en bestuursorganen administratief beroep in.

7. Bij het bestreden besluit van 31 juli 1995 verklaart de Vlaamse minister van Leefmilieu en Tewerstelling de beroepen gedeeltelijk gegrond en wijzigt hij het beroepen besluit van 23 februari 1995 van de bestendige deputatie.

Door dit besluit worden een vlokkenlijn voor de verwerking van aardappelaafval tot puree, de uitbreiding van de waterzuiveringsinstallatie met een anaerobe trap en een (reeds opgerichte) opslagloods voor 168 ton kartonnen verpakkingsmateriaal, geweigerd.

Anderzijds worden een aantal reeds uitgevoerde uitbreidingen geregulariseerd tot 20 maart 2001 "met het oog op herlocalisatie of het stedenbouwkundig in overeenstemming brengen van de bestemming van het gebied". Het betreft, luidens het bestreden besluit "diverse installaties en machines, opslagfaciliteiten, koelruimte, algemene nutsvoorzieningen, waterzuiveringsinfrastructuur en allerhande bijhorigheden";

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige

middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende, wat de eerste voorwaarde betreft, dat de verzoekende partijen in hun eerste middel o.m. aanvoeren dat het bestreden besluit een schending inhoudt van "de agrarische bestemming in het gewestplan Kortrijk" en dat dit besluit strijdig is met "de omgeving en de goede plaatselijke ordening"; dat zij dit als volgt toelichten :

"1. In de bestreden beslissing kan men letterlijk het volgende lezen :

'Overwegende dat van uit oogpunt van de stedenbouwkundige ruimtelijke aspecten gesteld kan worden dat de exploitatie van de inrichting die het voorwerp van de voormelde milieuvergunningaanvraag uitmaakt, onverenigbaar is met de voormelde ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften.' (blz. 10)

2. Niettemin werd aan de N.V. Agristo een tijdelijke milieuvergunning gegeven om volgende redenen :

'Dat het vanuit sociaal economisch oogpunt dan ook noodzakelijk is de exploitant de gelegenheid te geven de bestaande inrichting te herlokaliseren naar een geschikte vestigingsplaats of het stedenbouwkundig in overeenstemming brengen van de bestemming van het gebied met de inrichting te realiseren.' (blz. 16)

3. Geen enkele wettelijke bepaling laat verwerende partij toe om een exploitatie die manifest in strijd is met de stedenbouwkundige regelen en met de goede plaatselijke ordening tijdelijk te regulariseren, met het oog op de herlokalisatie of, erger nog, met het oog op een wijziging van de bestemmingsvoorschriften";

Overwegende dat de verwerende partij hier in haar nota op antwoordt :

"1.2. Ter weerlegging van het middel dient gewezen op de bestaande vergunningstoestand en voorgaanden in huidige zaak.

De basisvergunning voor de inrichting, met name voor de exploitatie van een groentenverwerkend bedrijf werd verleend op 20 maart 1986 door de Bestendige Deputatie van de provincieraad van

West-Vlaanderen en dit voor een termijn verstrijkend op 20 maart 2001. Nadien werd bij beslissing van 6 februari 1992 van de Bestendige Deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen nog vergunning bekomen voor de uitbreiding van het groentenverwerkend bedrijf met een waterzuiveringsinstallatie, voor een termijn verstrijkend op 20 maart 2001. Op 20 februari 1987 werd door de directeur van de Waterzuiveringsmaatschappij van het Kustbekken vergunning verleend voor het lozen van ander dan normaal huisafvalwater in de Hazebeek, voor een onbeperkte termijn ingevolge artikel 71 van Titel 1 van het VLAREM ingekort tot 1 september 2011.

Bij besluit van 20 januari 1994 van de Bestendige Deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen wordt vergunning verleend voor de uitbreiding van een groentenverwerkend bedrijf met ondermeer een droogen bakinstallatie, een waterzuiveringsinstallatie, een aardappelvlokkenlijn en verhoging van het lozingsdebiet, voor een termijn verstrijkend op 20 januari 1996 en waarbij vergunning voor een opslagloods voor karton wordt geweigerd.

Voormeld besluit wordt door het Ministerieel Besluit van 18 juli 1994 opgeheven, o.m. om reden van de planologische onverenigbaarheid gezien de ligging van de inrichting in agrarisch gebied en om reden dat de inrichting niet meer zou kunnen worden beschouwd als para-agrarisch.

Bij Arrest van Uw Raad van 22 juni 1995 werd de schorsing van de tenuitvoerlegging van voornoemd besluit bevolen.

Intussentijd had de exploitant een nieuwe vergunningsaanvraag ingediend die uiteindelijk aanleiding gaf tot het bestreden besluit.

1.3. Het bestreden Besluit komt net als het Besluit van 18 juli 1994 waarvan de tenuitvoerlegging werd geschorst, tot dezelfde bevinding dat de inrichting die het voorwerp van de aanvraag uitmaakt, onverenigbaar is met de ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften, gezien de ligging ervan in agrarisch gebied.

Evenwel wordt in de aanhef van het bestreden besluit uitdrukkelijk bepaald dat het stedenbouwkundig aspect van de zaak, gelet op het annulatieberoep tegen het besluit van 18 juli 1994 en de uitspraak van Uw Raad in de schorsingsprocedure waar het al dan niet 'para-agrarisch' karakter van de N.V. Agristo de determinerende vraag is, in de milieutechnische evaluatie van de milieuvergunningsaanvraag buiten beschouwing wordt gelaten, met uitzondering voor wat betreft die aspecten van de vergunningsaanvraag die nog niet gerealiseerd zijn, in afwachting van een uitspraak van Uw Raad.

Het buiten beschouwing laten van de planologische onverenigbaarheid van de inrichting bij de beoordeling van de milieuvergunningsaanvraag die thans het

voorwerp uitmaakt van huidige zaak was in het licht van het arrest van Uw raad waarbij de schorsing van het Besluit van 18 juli 1994 werd bevolen de enige mogelijkheid wanneer de vaststelling van de planologische onverenigbaarheid in het huidig besluit werd aangehouden. Immers, enerzijds diende de milieuvergunningsaanvraag te worden beoordeeld door de vergunningverlenende overheid, anderzijds zou het afwijzen ervan op grond van de stedenbouwkundige onverenigbaarheid op gespannen voet staan met het gezag van gewijsde van het arrest van 22 juni 1995 hieromtrent.

1.4. Het zou in dit opzicht niet getuigen van zorgvuldig bestuur indien vergunning zou worden verleend voor nog niet gerealiseerde aspecten van de vergunningsaanvraag, terwijl het eveneens niet zorgvuldig zou zijn geweest de reeds gerealiseerde gedeelten van de inrichting die onlosmakelijk verbonden zijn met deze gedeelten waarvoor de basisvergunning nog van kracht is te weigeren om redenen van de planologische onverenigbaarheid van de inrichting, nu hieromtrent nog steeds onzekerheid bestaat.

Uit voorgaande blijkt dat de vergunningverlenende overheid wel degelijk rekening heeft gehouden met de volgens haar planologische onverenigbaarheid en dit als zodanig ook heeft vastgesteld doch ook rekening heeft gehouden met de bestaande rechtsonzekerheid omtrent haar beoordeling op dit punt, in het bijzonder wat het al dan niet para-agrarisch karakter van de inrichting betreft en in het licht hiervan voorlopig in afwachting van een uitspraak hieromtrent geen rekening heeft gehouden bij de milieutechnische beoordeling van die gerealiseerde of reeds vergunde gedeelten van de milieuvergunningsaanvraag.

1.5. De stelling dat de overheid die geroepen is een milieuvergunningsaanvraag te beoordelen gehouden is de voorschriften van de geldende plannen van aanleg in acht te nemen en die overheid slechts dienaangaande over een gebonden bevoegdheid beschikt, kan niet onverkort worden aangehouden wanneer er omtrent de toepassing van het van toepassing zijnde plan van aanleg onzekerheid bestaat in afwachting van een uitspraak van Uw Raad hieromtrent en waarmee de overheid evenzeer dient rekening te houden";

Overwegende dat de tussenkomende partijen stellen :

"2.1. Ontvankelijkheid - Afwezigheid van rechtens vereist belang

De verzoekende partijen beschikken niet over het rechtens vereist belang om de grieven aan te voeren die zijn geformuleerd in het middel.

In het middel gaan de verzoekende partijen er vanuit dat de vergunningsaanvraag onverenigbaar is

met de planologische bestemming, met name gelegen in een agrarisch gebied volgens het gewestplan Kortrijk, vastgesteld bij K.B. van 4 november 1977.

De verzoekende partijen vertrekken bijgevolg van een verkeerd uitgangspunt, nu de vergunde aanvraag wel degelijk behoort tot de landbouw, en de activiteiten van deze inrichting minstens para-agrarisch te noemen zijn.

Alhoewel de verzoekende partijen dit niet expliciet met zoveel woorden zeggen, gaan zij uit van de veronderstelling dat het in casu geen agrarisch bedrijf, noch een para-agrarisch bedrijf betreft.

Dit uitgangspunt berust op een onjuiste feitelijke beoordeling en daardoor hebben de verzoekende partijen dan ook geen belang om te verwijzen naar de overweging in het bestreden besluit, die zegt dat 'vanuit het oogpunt van de stedenbouwkundige ruimtelijke aspecten kan gesteld worden dat de exploitatie van de inrichting, voorwerp van de voormelde milieuvergunningsaanvraag, onverenigbaar is met de voormelde ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften', om daaruit de schending af te leiden van de bindende kracht van de plannen en de inrichtingsvoorschriften die van toepassing zijn in landbouwgebieden.

2.2. Ontvankelijkheid - Exceptie van gezag van gewijsde

In het arrest nr. 53.978 van 22 juni 1995 heeft Uw Raad reeds het volgende overwogen :

'Overwegende dat luidens artikel 11, 4.1. van bovenvermeld koninklijk besluit van 28 december 1972, in agrarische gebieden onder meer toegelaten zijn : 'para-agrarische bedrijven'; dat noch het aangehaalde artikel noch enige andere bepaling van het koninklijk besluit van 28 december 1972 het begrip 'para-agrarisch bedrijven' definiëren; dat bij ontstentenis van nadere omschrijving ter zake, bedoelde term in zijn spraakgebruikelijke betekenis moet worden begrepen en daaronder moet worden verstaan bedrijven waarvan de activiteit onmiddellijk bij de landbouw aansluit en er op afgestemd is; dat het bestreden besluit vermeldt dat het bedrijf een 'agro-industrieel' karakter heeft; dat het gebruik van het woorddeel 'agro' er lijkt op te wijzen dat de verwerende partij zelf van mening is dat de inrichting verband houdt met de landbouwactiviteiten; dat in de huidige stand van het geding geenszins blijkt waarom datzelfde besluit desondanks stelt dat het bedrijf 'zeker niet' als para-agrarisch kan worden aanzien; dat het overigens zeer de vraag is of de stelling dat een bedrijf, om als para-agrarisch te kunnen worden beschouwd, een grondgebonden karakter moet hebben en in een nauwe relatie moet staan met het landbouwproductieproces én met de voortgebrachte landbouwproducten, niet te restrictief is; dat het middel in die mate ernstig is;'

Een schorsingsarrest geldt erga omnes (VAN DAMME.M.. 'Het administratief kort geding en de schorsingsprocedure voor de Raad van State', in : Procederen in nieuw België en komend Europa, Antwerpen. Kluwer Rechtswetenschappen, 1991,86).

In een schorsingsarrest wordt met gezag van rechterlijke uitspraak vastgesteld dat het tegen het bestreden besluit aangevoerd middel ernstig is (R.v.St., Peeters, nr. 39.575, 4 juni 1992 : De Liedekerke, nr. 35.392, 5 juli 1990).

Welnu, in casu werd reeds met gezag van gewijsde beslist dat het begrip para-agrarisch bedrijf in zijn spraakgebruikelijke betekenis moet worden begrepen, met name elke activiteit die onmiddellijk aansluit bij de landbouw en er op afgestemd is.

In het thans bestreden besluit bevestigt de Minister op pagina 13 dat de voorliggende milieuvergunningaanvraag quasi identiek is aan de aanvraag die werd geweigerd bij Ministerieel Besluit van 18 juli 1994, dat geschorst werd door de Raad van State in zijn arrest nr. 53.978.

De overwegingen van de Raad in zijn arrest nr. 53.978 gelden dan ook erga omnes, bijgevolg eveneens voor derden, zoals de tweede verzoekende partij, en ook voor de vergunningverlenende overheid, zowel in eerste aanleg als in beroep.

De Bestendige Deputatie heeft overigens op pagina 5 van zijn vergunningsbesluit van 23 februari 1995 uitdrukkelijk verwezen naar voormeld schorsingsarrest, en bevestigt dat de overwegingen van dit arrest ook op deze aanvraag toepasbaar zijn, waardoor de exploitatie moet worden geacht verenigbaar te zijn met de planologische voorschriften.

De verzoekende partijen gaan met haar uitgangspunt impliciet doch ondubbelzinnig in tegen de overwegingen van de Raad die hebben geleid tot het aanvaarden van een ernstig middel, bestaande uit de schending van artikel 11 van het inrichtingsbesluit, dat kan leiden tot de vernietiging van het weigeringsbesluit van 18 juli 1994, op grond van de draagwijdte die moet gegeven worden aan het begrip 'para-agrarisch bedrijf'.

Nu de nieuwe milieuvergunningaanvraag, waarover het bestreden besluit uitspraak heeft gedaan, betrekking heeft op dezelfde inrichting als deze waarvoor de Minister op 18 juli 1994 een weigeringsbeslissing heeft genomen, kunnen de verzoekende partij niet zonder schending van het gezag van gewijsde verbonden aan het schorsingsarrest nr. 53.978 de schending aanvoeren van hetzelfde artikel 11 van het inrichtingsbesluit (wat zij noemen, 'de agrarische bestemming in gewestplan Kortrijk') en, daaraan verbonden, de schending van artikel 88 van de Stedebouwwet, door te beweren dat diezelfde inrichting onverenigbaar is met de ruimtelijke en stedebouwkundige voorschriften.

Verzoekende partijen willen met deze bewoordingen immers zeggen dat de inrichting een industrieel karakter heeft, en bijgevolg niet valt onder de notie agrarisch of para-agrarisch bedrijf.

2.3. Ondergeschikt, weerlegging ten gronde

Zelfs wanneer de verzoekende partijen het rechtens vereist belang hebben om het eerste middel aan te voeren, en de exceptie van gezag van gewijsde niet zou kunnen worden aangenomen, dient het arrest nr. 53.978 in elk geval begrepen te worden als rechtspraak, waarbij de Raad reeds van oordeel was dat een inrichting waarbij activiteiten worden uitgeoefend zoals in casu, niet zonder meer kunnen vereenzelvigd worden met een industrieel bedrijf, zoals de verzoekende partijen het doen voorkomen.

De verzoekende partijen tonen immers niet aan, en voeren het ook niet aan, dat de inrichting waarop de huidige milieuvergunningsaanvraag betrekking heeft, een andere inrichting zou zijn, dan deze waarover de Raad reeds uitspraak heeft gedaan, naar aanleiding van de schorsing van het weigeringsbesluit dd. 18 juli 1994.

Het is niet ernstig te noemen dat de verzoekende partijen, bij de uiteenzetting van het middel, het arrest nr. 53.978 onvermeld laten en zelfs geen moeite doen om te beweren dat de overwegingen in dit arrest niet toepasselijk zouden zijn op de thans voorliggende milieuvergunningsaanvraag, waarover het bestreden besluit uitspraak heeft gedaan.

Er is dan ook in casu geen planologische onverenigbaarheid en dus is het middel, dat zich beroept op de beweerde schending van de ter zake toepasselijke stedenbouwkundige voorschriften, niet ernstig";

Overwegende dat de door de tussenkomende partijen opgeworpen excepties met de grond van de zaak verbonden zijn;

Overwegende dat de overheid die moet beschikken op een aanvraag tot milieuvergunning krachtens artikel 2, § 1, van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, ertoe gehouden is de voorschriften van de geldende plannen van aanleg in acht te nemen, wat onder meer inhoudt dat zij de vergunning dient te weigeren indien de inrichting, of een gedeelte ervan, niet past in de bindende voorzieningen van het plan;

Overwegende dat artikel 11, 4.1 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen bepaalt :

"De agrarische gebieden zijn bestemd voor de landbouw in de ruime zin. Behoudens bijzondere bepalingen mogen de agrarische gebieden enkel bevatten de voor het bedrijf noodzakelijke gebouwen, de woning van de exploitanten, benevens verblijfsgelegenheid voor zover deze een integrerend deel van een leefbaar bedrijf uitmaakt, en eveneens paraagrarische bedrijven. Gebouwen bestemd voor niet aan de grond gebonden agrarische bedrijven met industrieel karakter of voor intensieve veeteelt, mogen slechts opgericht worden op ten minste 300 m van een woongebied of op ten minste 100 m van een woonuitbreidingsgebied, tenzij het een woongebied met landelijk karakter betreft. De afstand van 300 en 100 m geldt evenwel niet in geval van uitbreiding van bestaande bedrijven. De overschakeling naar bosgebied is toegestaan overeenkomstig de bepalingen van artikel 35 van het Veldwetboek, betreffende de afbakening van de landbouw- en bosgebieden";

Overwegende dat het gedeeltelijk verlenen van de gevraagde vergunning, uit stedenbouwkundig oogpunt, inzonderheid stoelt op volgende motivering :

"Gelet op de ligging van de inrichting in een agrarisch gebied volgens het gewestplan Kortrijk vastgesteld bij koninklijk besluit van 04 november 1977;

Overwegende dat de inrichting volgens het voormelde gewestplan gelegen is op een afstand van :

- ± 570 m van woongebied ander dan een woongebied met landelijk karakter;
- ± 225 m van woongebied met landelijk karakter;
- ± 820 m van woonuitbreidingsgebied;
- ± 650 m van parkgebied;
- ± 1400 m van recreatiegebied (dagrecreatie);
- ± 1125 m van natuurgebied;

Overwegende dat de inrichting zich situeert in een overwegend landelijk gebied op ongeveer 1100 meter van het centrum van Hulste; dat in zuidelijke richting waar de beluchtingsbekkens van de waterzuivering zich bevinden een 10-tal woningen gelegen zijn op ongeveer 300 meter, een plantenkwekerij op 200 meter en een café restaurant op 20 meter vlak naast de waterzuiveringsinstallatie; dat in noordelijke richting op circa 150 meter een hofstede staat en in het oosten een private woning op zowat 100 meter; dat

tenslotte in zuidoostelijke richting een vijftiental woningen opgetrokken zijn op ongeveer 300 meter en één op 140 meter samen met een handel in veevoerders;

Overwegende dat vanuit oogpunt van de stedenbouwkundige en ruimtelijke aspecten gesteld kan worden dat de exploitatie van de inrichting die het voorwerp van de voormelde milieuvergunningsaanvraag uitmaakt, onverenigbaar is met voormelde ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften;

Overwegende dat de als regularisatie aangevraagde reeds gerealiseerde uitbreidingen een dermate grote toename van de capaciteit en van de vermogens van de aangewende machines inhouden ten opzichte van de vergunde toestand dat dient gesteld dat het bedrijf geëvolueerd is naar een industriële activiteit; dat de grondgebondenheid van het bedrijf hierdoor eveneens in het gedrang komt; dat hierdoor sprake is van planologische onverenigbaarheid; dat op die basis in het kader van de bouwvergunning de afbraak van de kartonopslagplaats gevorderd werd;

Overwegende dat steunend op voorgaande overwegingen alle nog niet gerealiseerde uitbreidingen evenals de kartonopslag dienen geweigerd en dat de overige reeds uitgevoerde uitbreidingen om sociaal-economische redenen nog kunnen vergund worden voor een periode van vijf jaar met het oog op herlocalisatie of het stedenbouwkundig in overeenstemming brengen van de bestemming van het gebied; dat een periode van 5 jaar benaderd samenvalt met de resterende looptijd van de basisvergunning namelijk tot 20 maart 2001; dat een eventuele vergunning tot dezelfde datum van 20 maart 2001 kan verleend worden";

Overwegende dat uit bovenstaande stedenbouwkundige motivering lijkt te moeten afgeleid worden dat de verwerende partij bij het nemen van het bestreden besluit, er zelf is van uitgegaan dat de verleende vergunning strijdig is met de gewestplanbestemming agrarisch gebied en dat zij aldus de bindende en verordenende kracht van het toepasselijke gewestplan miskent; dat de verwerende partij dat overigens met zoveel woorden bevestigt in haar nota; dat het verweer van diezelfde partij vervat in littera 1.3 van haar betoog geen afbreuk vermag te doen aan de vaststelling dat het bestreden besluit uit stedenbouwkundig oogpunt onaanvaardbaar is en derhalve niet ter zake doend lijkt te zijn; dat bovendien dit verweer ook niet gegrond lijkt

te zijn; dat immers de Raad van State in zijn arrest nr. 53.978, van 22 juni 1995, de weigering van een gelijkaardige vergunningsaanvraag heeft geschorst, overwegende dat :

"luidens artikel 11, 4.1., van bovenvermeld koninklijk besluit van 28 december 1972, in agrarische gebieden onder meer toegelaten zijn : "para-agrarische bedrijven"; dat noch het aangehaalde artikel noch enige andere bepaling van het koninklijk besluit van 28 december 1972 het begrip "para-agrarische bedrijven" definiëren; dat bij ontstentenis van nadere omschrijving ter zake, bedoelde term in zijn spraakgebruikelijke betekenis moet worden begrepen en daaronder moet worden verstaan bedrijven waarvan de activiteit onmiddellijk bij de landbouw aansluit en er op afgestemd is; dat het bestreden besluit vermeldt dat het bedrijf een "agro-industrieel" karakter heeft; dat het gebruik van het woorddeel "agro" er lijkt op te wijzen dat de verwerende partij zelf van mening is dat de inrichting verband houdt met landbouwactiviteiten; dat in de huidige stand van het geding geenszins blijkt waarom datzelfde besluit desondanks stelt dat het bedrijf "zeker niet" als para-agrarisch kan worden aanzien; dat het overigens zeer de vraag is of de stelling dat een bedrijf, om als para-agrarisch te kunnen worden beschouwd, een grondgebonden karakter moet hebben en in een nauwe relatie moet staan met het landbouwproductieproces én met de voortgebrachte landbouwproducten, niet te restrictief is; dat het middel in die mate ernstig is";

dat deze uitspraak de verwerende partij niet lijkt toe te laten een nieuwe aanvraag, waarvan zij zelf expliciet de strijdigheid met de gewestplanbestemming vooropstelt, in te willigen; dat bovendien voormeld arrest nr. 53.978 het desbetreffende middel ernstig bevindt omdat de redenen die het aldaar bestreden besluit hanteerde om tot de weigering te komen, niet tot de conclusie vermochten te leiden dat de aanvraag in kwestie onverenigbaar was met de bestemming agrarisch gebied; dat dit arrest dus geenszins vaststelt dat die aanvraag verenigbaar was met bedoelde bestemming en dat het derhalve niet de draagwijdte heeft die de verwerende partij en de tussenkomende partijen, in hun excepties, er aan geven; dat daarenboven het ten dezen bestreden besluit de

aanvraag niet alleen principieel strijdig acht met de bestemming agrarisch gebied, maar tevens, in de derde van de hierboven geciteerde aanhefvermeldingen, lijkt te stellen dat de aanvraag onverenigbaar is met de goede plaatselijke ruimtelijke ordening, hetgeen lijkt te betekenen dat, ook indien het betrokken bedrijf een para-agrarisch bedrijf zou zijn, de verwerende partij de aanvraag toch nog stedenbouwkundig onaanvaardbaar acht, zodat zij, alleen reeds op die grond, de vergunning diende te weigeren; dat noch de verwerende partij, noch de tussenkommende partijen enig argument naar voor brengen ter staving van het door het bestreden besluit ingenomen standpunt dat om -overigens nergens gespecificeerde- "sociaal-economische redenen", weze het zelfs tijdelijk, een milieuvergunning zou mogen verleend worden die in strijd geacht wordt, zowel met bindende gewestplanvoorschriften als met de eisen van een goede plaatselijke ordening; dat het middel ernstig is;

Overwegende dat, wat de tweede voorwaarde gesteld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State betreft, de verzoekende partijen zich inzonderheid gedetailleerd beklagen over geurhinder veroorzaakt door het voorbakken van frieten en door de slibstockagebekkens, over geluidshinder, veroorzaakt door het vrachtwagenverkeer en over de "dramatische verkeerssituatie" en verkeersonveiligheid;

Overwegende dat de verwerende en de tussenkommende partijen omstandig pogen te weerleggen dat verzoekers een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voortvloeiend uit de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit dreigen te ondergaan;

Overwegende dat het bestreden besluit zelf vaststelt dat :

"- het voorbakken van de frieten een bron van geurhinder vormt die beperkt werd ...; dat evenwel nog regelmatig hoge pieken van bakovenlucht worden waargenomen"

"- de beluchtingsbekkens en het slibstockagebekken geurhinder veroorzaken in de omgeving; dat het gelet op de constructie en de omvang van de bekkens niet evident is dat hieraan kan worden verholpen"

"- de geformuleerde opmerkingen met betrekking tot geluidshinder zijn in elk geval reëel op het vlak van het vrachtverkeer en hebben ook enige grond, zij het in eerder beperkte mate, voor wat betreft de geluidshinder veroorzaakt door de installaties"

"- de geuite bezwaren met betrekking tot geurhinder afkomstig van het frituren dienen enigszins gerelativeerd ...; de geurhinder veroorzaakt door de slibopslag is evenwel reëel aanwezig"

"- Het verkeersprobleem met kapotgereden smalle wegen, gevaarlijke verkeerssituaties en de onmogelijkheid het probleem op te lossen is reëel; het bedrijf trekt een belangrijke verkeersstroom van zware vrachtwagens aan en de toegang is beperkt tot smalle wegen typisch voor een landbouwgebied en enkel geschikt voor plaatselijke bediening; er is dan ook een duidelijke overlast door het vrachtvervoer";

dat dit besluit dan ook concludeert :

"dat gesteld kan worden dat de risico's voor de externe veiligheid, de hinder, de effecten op het leefmilieu, op de wateren, op de natuur en op de mens buiten de inrichting veroorzaakt door de gevraagde exploitatie, zelfs mits naleving van aangepaste milieuvergunningsvoorwaarden, niet volledig tot een aanvaardbaar niveau kunnen worden beperkt",

maar toch, om de hogervermelde "sociaal-economische" redenen, de bestreden vergunning verleent; dat het bestreden besluit zelf aldus, beter dan verzoekers het zouden kunnen, aantoont dat dezen de door hen aangevoerde moeilijk te herstellen ernstige nadelen door de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit zullen ondergaan; dat aan die vaststelling geen afbreuk wordt gedaan door de verder in het besluit volgende overweging dat "teneinde de exploitatie van de inrichting voor een korte termijn enigszins bestaanbaar te maken met de omgeving ... het evenwel noodzakelijk is

vergunningsvoorwaarden op te leggen die met de toepassing van een best beschikbare schone technologie die geen overmatige hoge kosten meebrengt, technisch haalbaar zijn"; dat laatstbedoelde overweging integendeel die vaststelling veeleer kracht bijzet, vermits bedoelde voorwaarden enkel tot doel hebben de exploitatie "enigszins bestaanbaar" met de omgeving te maken;

Overwegende dat voldaan is aan de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen;

Overwegende dat artikel 17, § 4, van de voormelde gecoördineerde wetten het volgende bepaalt :

"(...) Indien de schorsing is bevolen, wordt binnen zes maanden na de uitspraak van het arrest uitspraak gedaan over het verzoekschrift tot nietigverklaring";

dat een zo korte termijn zich niet verdraagt met de gewone termijnen van de rechtspleging; dat deze laatste derhalve dienen te worden ingekort zoals wordt aangegeven in het onderstaande dictum,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van de n.v. AGRISTO POTATO PROCESSING en de n.v. IMSTO in het administratief kort geding wordt ingewilligd.

Artikel 2.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van 31 juli 1995 van de Vlaamse minister van Leefmilieu en Tewerkstelling waarbij de beroepen ingediend tegen het besluit van 23 februari 1995 van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen, houdende het gedeeltelijk verlenen aan de n.v. AGRISTO POTATO PROCESSING van een milieuvergunning om te Harelbeke (Hulste), Waterstraat 19, een groentenververwerkend bedrijf te veranderen, gedeeltelijk gegrond wordt verklaard en het beroepen besluit wordt gewijzigd.

Artikel 3.

De termijn voor het indienen van de memories van antwoord en van wederantwoord wordt beperkt tot dertig dagen.

De termijn voor het indienen van de laatste memories wordt beperkt tot vijftien dagen.

Artikel 4.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het geschorste besluit.

Aldus beraadslaagd door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. VERMEIRE,	kamervoorzitter,
	D. VERBIEST,	staatsraad,
	R. STEVENS,	staatsraad,
	Ch. BAMPS,	toegevoegd griffier.

Ingevolge het overlijden van Kamervoorzitter J. VERMEIRE wijst de Eerste Voorzitter van de Raad van State Staatsraad A. VANDENDRIESSCHE aan om de uitspraak van het arrest bij te wonen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op eenendertig oktober 1900 zesennegentig, door de VIIe kamer, alwaar aanwezig waren :

de HH.	D. VERBIEST,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	R. STEVENS,	staatsraad,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	Ch. BAMPS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

Ch. BAMPS.

D. VERBIEST.